

J. K. JOHANSSON

NOORA

STRHUJÍCÍ THRILLER

PROKLETÍ MĚSTEČKA PALOKASKI

J. K. JOHANSSON

NOORA

PROKLETÍ MĚSTEČKA PALOKASKI

J. K. JOHANSSON

NOORA

STRHUJÍCÍ THRILLER

PROKLETÍ MĚSTEČKA PALOKASKI

*Czech edition published by agreement with J. K. Johansson
and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland*

Copyright © J. K. Johansson and Tammi Publishers, 2014

Original edition published by Tammi Publishers

Translation © Michal Švec, 2015

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-273-5

1

NAD PLÁŽÍ V PALOKASKI SE VZNÁŠEL MLHAVÝ DÉŠŤ, jako by ho někdo rozprašoval sprejem. Jednotlivé kapky nebylo vidět a o dešti se nedalo říct, jestli padá dolů, nebo stoupá vzhůru. Komisaři Karimu Korhonenovi zvlhnul starý kabát už natolik, že o déšť nepochybně šlo. Korhonen postával na písčité pláži a pozoroval, jak potápěči vyzvedávají na molo tělo. Moře bylo nezvykle klidné. Nedaleké ostrůvky zmizely z dohledu, ačkoli se nacházely jen několik stovek metrů od pobřeží. Na břehu se i za deštivého počasí obvykle pohybovalo dost lidí, kteří venčili psy nebo se jen procházeli, ale dnes sem nezašel nikdo. U kotviště stál hlouček zvědavců, nehybných jako na fotografii. Všechno jako by se na chvíli zastavilo.

Korhonen vykročil k molu. Na mrtvolu byl zvyklý, za svou kariéru po pravdě viděl tolik těl, až se mu někdy zdálo, že pracuje víc s mrtvými než s živými. Tentokrát ho ale myšlenka na tělo ležící na přístavní hrázi přiměla zvolnit krok. Vstoupil na molo a vybavily se mu mořské panny. Jak se rozesmáté honí v houštinách na mořském dně a vlasy se jim pohupují v rytmu vln.

Přistoupil k nosítkám a smekl čepici. V otevřeném pytli ležela žena s tváří upřenou k černému nebi. V té chvíli ho přepadla mrazivá jistota, že tady leží právě Laura Andersonová, která se ztratila v půlce srpna, ačkoli bylo nesnadné vidět spojitost mezi nafouklým šedomodrým tělem a tou krásnou mladou dívkou, jež se už týdny nesměle usmívala ze stránek novin. Týdny v teplém moři pozdního léta udělaly své a ni-

kdo už nepoznal, zda měla dívka ve chvíli smrti ve tváři děs či marnou naději. V myšlenkách rodičů navždy zůstane oslnivou kráskou z konfirmační fotografie a kamarádi si ji zapamatují jako dobře vypadající instagramovou selfie. A tak to má být.

Korhonen vytrhl z přemýšlení pronikavý klapot kroků na molu. Osušil si oči a obrátil pohled k Mirovi Sundsbergovi, který spěšně přibíhal. Jeho dychtivost napovídala, že za svou kariéru zatím mrtvých těl neviděl dost. Podřízení přezdívali novému šéfovi oddělení Rošťák.

„Je to Laura?“ volal Sundsberg netrpělivě už zdálky.

Než Korhonen otevřel ústa, počkal si, až šéf dorazí na doslech.

„Neoficiálně ano,“ utrousil a strhl nadřízenému z hlavy čepici. Krucinál, copak Rošťák nemá žádné vychování?

Sundsberg si od Korhonenův kostkovanou čepici opatrně vzal a nervózně ji žmoulal v ruce. Několikrát po očku pohlédl na pytel s tělem, ale pak se vydal zpátky ke břehu. Jakmile došel na pláž, posadil se na nejbližší kámen a rukama se zapřel o kolena. Korhonen se napřímil a nasadil si čepici.

„Děkujeme vám všem,“ řekl záchranářům a pokývl Rošťákovým směrem. „Teď je to na nás. Rodina už bude mít naštěstí klid.“

Opodál na břehu postával na kraji lesa běžec a zpod kšiltu sledoval, jak si potápěči svlékají výstroj. Z kapsy běžecké bundy vylovil zmačkanou krabičku cigaret. Zapálil si a zhluboka potáhl. Za chvíli odnesli muži nosítka s černým pytlím z mola do šedé dodávky a lidé se začali rozcházet. Takhle událost se zdála být u konce.

Muž ještě párkrát zhluboka potáhl, odhodil cigaretu na zem, zašlápl ji podrážkou tretry a vydal se k lesu.

2

NOORA POMALU OTEVŘELA DOMOVNÍ DVEŘE a vydechla úlevou, že stopy po ranním chaosu v předsíni stále nikdo neuklidil. Ticho, které se tu během dne nashromáždilo, se chvělo v rytmu vteřinové ručičky nástěnných hodin. Naštěstí ještě nikdo nebyl doma. Rychle se vyzula a vyběhla do svého pokoje v patře.

Matka se obvykle vracela z kanceláře až po šesté, ale poslední dny bývala doma, už když Noora přišla ze školy. S hlubokou starostlivou vráskou mezi obočím posadila dceru ke stolu v kuchyni a nabídla jí svačinu. A chtěla si povídat. Jak se měla? Byli ve škole všichni spolužáci? A co učitelé? Brečel někdo? Po všech těch dotazech spustila matka jako na povel dlouhou litanii, že by si Noora měla s ní nebo s někým jiným promluvit. Potřebuje se prý vyplakat a dát průchod emocím. Smutek nesmí uzavírat v sobě. A není divu, že je smutná, ba přímo zdrcená. S Laurou přece hodně kamarádila.

Noora zamkla dveře pokoje a svalila se na postel. Unikla z přízemí a aspoň na chvíli bude mít klid. Nemusí předstírat smutek a lhát matce. Informace o nálezu Lauřina těla se rozšířila rychlostí blesku, a matka teď svou dceru jen tak o samotě rozhodně nenechá.

Noora pohlédla na psací stůl. Učebnice ke zkouškám ležely neotevřené, ale ona vytáhla z kapsy telefon a udělala si selfie na Instagram, #jefaktnutnyucitsenatestzbizoly, #chcesemi-jenspat, #tydenplnejzkousekvtyhlesituacifaktblbejnepad. Ačkoli Laura zemřela, učitelé neměli slitování – zkouškový týden

začne už zítra testem z biologie. Na světě by měly existovat nějaké hranice. *Keep calm and carry on*. Několika doteky displeje telefonu se přesunula na Ritin blog. Každý den prohlížela blog nazvaný Jackpot World, jehož majitelka Rita, které bylo něco přes dvacet, představovala všechno, o čem Noora snila a čeho jednoho dne dosáhne. Biologii se naučí později.

„Nooro?“ ozval se zpoza dveří matčin hlas.

Noora pohlédla na hodiny. Zjevně si chvilku zdřímala a neslyšela ostatní členy rodiny přijít domů.

„Otevři. Musím s tebou mluvit.“ Matčin hlas se zdál podezřele hluboký. Tenhle odstín měla Noora spojený s momenty, kdy matce z peněženky potají vytáhla bankovku nebo když nechala své mladší sourozence hrát si spolu o samotě a její sestřička převrhla vysokou knihovnu málem na sebe. Život jí zachránilo jen pár centimetrů.

„Nooro, otevři, nebo si dojdu pro klíč.“

„Musím se učit na test.“ Zrovna teď měla lepší věci na práci než předstírat truchlící kamarádku.

„Okamžitě otevři!“ Matčin tón se ještě prohloubil.

Noora vstala z postele a na polštáři rozevřela učebnici biologie.

„Tak co je?“

„Jsi v pořádku?“ Ustaraně vyhlížející matka strčila hlavu do dveří.

„Proč jako?“

„Tys to ještě neslyšela?“

„Co jako?“

Matka ji uchopila za ruku a posadila vedle sebe na postel. Objala ji a přitiskla k sobě.

„Našli Lauru. Mrtvou.“

Laura je mrtvá. Laura je mrtvá. Laura je mrtvá. Poté co matka odešla do přízemí, Noora ještě dlouho ležela v posteli pod peřinou. Snažila se myslet na vyhladovělá štěňátka a ve-verky s vypíchnutýma očima, ale nevydolovala ze sebe ani sl-zičku. Nakonec se zahrabala pod peřinu a zamumlala, že chce mít chvilku klid. Matka odešla až v okamžiku, kdy jí dcera slíbila, že si při první možné příležitosti promluví se školním psychologem.

Noora Lauru ani pořádně neznala, ačkoli ta se poslední prázdninový víkend, zrovna toho večera, co později zmizela, objevila u jejich dveří o dost dřív, než se domluvily. Měla cider i trávu – a otcovo svolení u Noory přespát. Všichni spolužáci šli na párty a nakonec plánovali dlouhý deštivý večer strávit na pláži v Palokaski, ale Lauře otec nakázal vrátit se domů už v devět, pokud by nevyšlo přespání u Noory.

Noořini rodiče představovali pravý opak přísného Lauřina otce. Matka ani otec nevěřili zákazům, které podle jejich ná-zoru ústily jen ve lži a nejistotu. Podle nich se mladým měl dát prostor zakusit život. Nechali Nooru dělat, co se jí zachtělo, ale vždycky chtěli slyšet pravdu, ať už šlo o přespávání u ka-marádek, alkohol nebo drogy. Informace o volnomyšlenkář-ské výchově se dostaly až k Lauře a ta hned věděla, jak z toho těžit. Tahle situace se náramně zamlouvala i Nooře. Laura byla zajímavá a Noora u ostatních sbírala body pokaždé, když u ní spolužačka přespala. Noora si potajím přála, aby se z nich staly opravdové kamarádky. Možná dokonce BFF.

Toho posledního večera spolu seděly u Noory v pokoji, před sebou měly otevřené lahve cideru a neskutečné množství kosmetiky.

„Co kdybych Nině zavolala?“ navrhl Laura a nanasla si na tvář další vrstvu pudru.

„Nechápu, proč mě nepozvala,“ řekla Noora a přetřela si víčka černými stíny. Poprvé v životě se jí podařilo vytvořit dokonalé kouřové líčení, ale slzy lítosti, které se jí draly do očí, její make-up ohrožovaly. Zdálo se nefér, že nemůže na stejnou párty jako všichni ostatní.

„Určitě je na tebe furt našťvaná, protože jsi tvrdila, že s ní Peetu nechce chodit,“ vysvětlila Laura.

„Ale Peetu mi to řek sám.“

„S Ninou teď nicméně chodí.“

„Proč bych jako lhala?“

„Nina si nejspíš myslela, že ho chceš pro sebe.“

„Se posrala. Ani náhodou. Peetu děsně páchne.“

Laura se zasmála a Nooře bylo taky do smíchu – Laura Andersonová se směje jejímu výroku.

„Můžu Nině zavolat a celý jí to vysvětlit,“ nadhodila Laura a prohlédla si Noořin make-up. „Ty stíny jsou fakt hustý. Udělej mi je taky!“

Nooru to nesmírně nadchlo. Ještě před pár dny by vůbec nevěřila, že bude moct někdy malovat Lauře stíny. Ruka se jí trásla vzrušením a výsledek vypadal, jako by se Noora místo tužkou na oči oháněla pěstí. Ale Laura byla naprosto spokojená.

„Ty jsou úplně megahustý. Ještě hustější než ty tvoje, sorry.“ A Laura se znova rozesmála. Noora si představila, jak bude její kamarádka všem vyprávět, že to ona, právě ona jí udělala make-up, a jak jí budou všechny holky jejich blízký vztah závidět.

„Mám cinknout tý Nině? Kluci pro mě každou chvilku přijdou,“ řekla Laura a lokla si cideru. Vyťukala kód na telefonu a ukázala displej Nooře. „Párty už začala.“

Noora si roztržitě prohlížela fotky na Instagramu. Nechtěla vypadat jako lůzr, za kterého volá kamarádka a žadoní, aby

ho pozvali na párty. Ale nechtěla být ani lůzr, který poslední večer prázdnin stráví sám doma.

„Tak jo, zavolej,“ vzdychla nakonec. Najednou si uvědomila, že ve hře je víc než jeden sobotní večer. Jako by právě tenhle večer měl rozhodnout, kam se bude ubírat celý její život. Na tu párty se musí dostat.

Laura přiložila telefon k uchu a vyšla z pokoje. Noora přitiskla ucho na dveře, ale z chodby se k ní doneslo jen občas nějaké to slůvko. Slyšela jak se Laura zmiňuje o Tonim Ojantauseovi, Jimbovi a nějakém klukovi jménem Okko, ale svoje jméno nezaslechla. Když Laura vešla zpátky do pokoje, Noora z jejího výrazu okamžitě poznala, že pozvání na Nininu párty neklaplo. Do očí se jí znovu draly slzy.

„Nina říkala, že tam jsou mraky lidí už teď,“ vysvětlovala Laura a pomalu si sbírala věci.

„Můžem spolu podniknout něco jinýho,“ pokusila se Noora navrhnout, ale sama si uvědomila beznaděj v hlase.

„Já tam teda rozhodně jdu.“ Laura se zahleděla se spolužačce přímo do očí a vylovila z kapsy cigaretu. „Co teďka budeš dělat ty?“

„Já pudu... teda, mám jednu jinou párty,“ odpověděla Noora a sehnula se, aby do batohu nacpala mikinu s kapucí.

„U koho?“

„U jedněch maturantů. Po pravdě pudu asi milionkrát raděj tam než k nějaký ubohý Nině.“

„Jasně. Tak si to užij.“ Laura se rychle prohlédla v zrcadle, prohrábla si uhlově černé obarvené vlasy a našpulila rty. Vypadala tak skvěle, že Noora by v ten moment dala cokoli, aby mohla aspoň chvilku žít její život.

„Můžu tě kousek doprovodit.“

„Jak chceš.“ Laura pokrčila rameny a zmizela na schodech.

Teplý a vlhký srpnový vzduch se venku lepil na kůži jako žvýkačka do vlasů. Vydaly se k řadě poštovních schránek, které stály u odbočky k Noorinu domu, a Laura mlela, jak s kamarády přeplavali na ostrůvek nedaleko pláže. Noora myslela na rodiče a sourozence, kteří doma v obýváku hrají Aktivitu, zatímco ona pospíchá za lehce opilou Laurou. Večer u hry s rodinou se najednou zdál daleko lákavější než jakákoli párty.

Zastavily se před poštovními schránkami, aby počkaly na Lauřin odvoz. Laura si zapálila joint, dlouze potáhla a pak nabídla Nooře.

„Dáš si práska?“ prohodila se zadržným dechem.

„Jasan.“ Noora nikdy předtím trávu nehulila, ale snažila se co nejlépe dokázat, že ví, co dělá. Zvedla joint k ústům, jemný a sladký obláček dýmu ji lehce pošimral na patře a v tu chvíli přiskákal ke schránkám černý kabriolet túrující jako kontrabas.

„Laraaaa... Laraa Croft, *the babe of the babes*,“ zavolal Jimbo vykloněný ven z auta. Toni Ojantaus, který seděl vedle něj úplně zrudlý, zahvízdal. Noora byla do Jimba zamilovaná celé minulé pololetí, ale on si jejího zájmu ani nevšiml. V létě ho viděla líbat se s Laurou na pláži.

„Nech si ho na tu svou párty,“ ukázala Laura na joint v Noorině ruce.

Než jí na to stačila cokoli říct, spolužačka už skočila na zadní sedadlo vedle neznámého kluka. Jimbo šlápl na plyn, pneumatiky zakvílely a auto se vyřítilo kupředu. Na asfaltu změkklém vedrem zanechalo černé stopy. Spolu se zápachem spálených gum, který se vznášel ve vzduchu, to byly jediné důkazy, že Noora právě strávila podvečer s nejoblíbenější holkou ve škole.

„Táhněte všichni do hajzlu!“

„Nechceš za náma dolů, miláčku?“ Matka poodhrnula Nooře příkrývku z hlavy, aby mohla dceru pohladit po vlasech. „Dáš si něco k jídlu a udělá se ti líp.“

„Nechci.“

Matka si starostlivě povzdechla. „Wilma právě dostala zprávu, že zkouškový týden zrušili, když teď Lauru...“ Matka větu nedokončila.

Noora se nechtěně usmála. Naštěstí jí peřina stále zakrývala ústa před matčíným pohledem. Matka pořád žila v domněnání, že Noora a Laura byly nejlepší kamarádky.

„Chci být prostě sama.“

„No, já tě chápu, ale nemůžeš donekonečna truchlit o samotě. Nemůžeš se pořád utápět v negativních emocích, ale...“

„Neslyšelasi? Chci být sama.“

Matka ji něžně políbila na tvář. Po jejích slzách zůstal Nooře na kůži mokrý flek. I matka dokázala plakat, jen ona ne. Co to s ní je?

3

MIIA POHJAVIRTOVÁ POOTEVŘELA DVEŘE KANCELÁŘE komisaře Korhonen a nervózně vykoukla na chodbu. V hale policejní stanice se houfovali zástupci médií, kteří dorazili na tiskovou konferenci. Reportéři Miiu dobře znali, takže pokud by si jí někdo všiml, neprodleně by ji požádal o komentář k nedávným událostem. A ona zrovna teď po poskytování nebo odmítání komentářů vůbec netoužila.

Než se stala školní preventistkou v Palokaski, pracovala na policii v útvaru pro internetový zločin a na novináře si zvykla. Krásná, mladá a výřečná žena představovala pro policii i média živoucí sen. Často ji zvali do diskusních pořadů nebo prosili o vyjádření do novin k tématu mladých a internetu. Naučila se, že jediný způsob, jak odmítnout interview, je držet se z dohledu.

Její bývalý kolega Korhonen ji pustil do své kanceláře, aby tady počkala na začátek tiskové konference. Sám se vykradl pryč vyřídit ještě nějaké papírování. Miiu se posadila na komisařovu židli a představila si, jak si vedoucí vyšetřovatel Sundsberg kapesním hřebem uhlazuje vlasy a jak trénuje úsměv vyjadřující dostatečnou dávku soucitu i autority. Ve spojení s případem zmizení Laury Andersonové si už jednou v médiích nepříjemně popálil prsty a teď bude mít příležitost to novinářům vrátit.

Miiu se do vyšetřování zapletla taky – ztracená náctiletá dívka chodila do školy v Palokaski a Korhonen Miiu požádal o pomoc, protože potřeboval informace o Lauřiných kama-

rádech a obsahu internetových diskusí. Komisař byl ze staré školy, sám počítač dobrovolně ani nezapnul. Pro něj bylo moc i sepsat v textovém editoru obyčejné hlášení.

Podívala se na hodiny. Do začátku tiskové konference zbývalo ještě deset minut. Bude mít dost času pokročit ve vlastním pátrání. Nasadila si kapuci a s pohledem upnutým k zemi se vykradla na chodbu. Znalými kroky seběhla schody do archivu o patro níž a z kapsy vylovila klíče, které vzala Korhonenovi ze stolu. V uších jí zněla slova, jež slyšela před pár dny na patologickém oddělení, když hleděla na tělo ležící na kovovém stole. „Ve své podstatě je to úplně jasný případ, prasklá lebka, pohmožděniny na těle, vykloubené končetiny a tak dál, ke všem zraněním došlo ještě před smrtí. – Jedinou nezvyklou okolností je hladina hormonů. Jejich hodnoty má dívka tak rozhozené, až se to ani nezdá možné.“ Když se Korhonen zeptal, jestli mohlo k úmrtí dojít vinou nešťastné náhody, patoložka stroze odvětila, že to musí objasnit policie v rámci vyšetřování, ale na základě patologické diagnózy o nehodu jít mohlo.

Miia měla odlišný názor, nicméně Miro Sundsberg s patoložkou souhlasil a vyšetřování ukončil hned druhý den po nálezů těla. Ovšem média a diskutéri na internetu se s teorií, podle níž šlo o nešťastnou náhodu, nechtěli jen tak spokojit. Mnoho týdnů už vymýšleli důvody Lauřina zmizení, jeden divočejší než druhý. Neexistoval jediný tajný spolek, o jehož vině by se alespoň v nějaké diskusi nemluvilo, a mezi podezřelými se objevily všechny možné i nemožné osoby. Policie na nějakou dobu dokonce zadržela Miina bratra Nikkeho. Po všech těch divokých teoriích si měli občané vydechnout, že Lauřinu smrt nezavinil nikdo cizí. Mnoho lidí ale zjevně zklamalo, že se po Palokaski nepotu-

lují brutální vrazi nebo nebezpečné zločinecké spolky. Stalo se jen neštěstí.

Miie se vybavily slzy, jež tekly Korhonenovi po tváři, když čekali na patologii před pitevnou. Oba dva na Lauřino zmiizení reagovali výjimečně silně i proto, že Miia přišla o sestru Venlu, která se ztratila v podobně mladém věku. Její tělo se nikdy nenašlo a případ trápil nejen Miiu a její rodinu, ale i Korhonen, který tenkrát jako vyšetřovatel neuspěl. Lauru si komisař zoufale přál najít – živou. Jako by to mělo vynahradit, že Venla se nikdy nenašla.

Miia nepozorovaně vešla do archivu. Byla tu už nejmíň stokrát, ale předtím měla vždycky povolení. Přála si jen, aby tisková konference o patro výš udržela zbytečné návštěvníky daleko odsud a ona mohla v klidu pracovat.

Chvilku procházela skříně, než našla, co hledala. Z police vytáhla průhledný sáček a položila ho na nedaleký stůl. Sáček obsahoval oblečení a pytlíček se šperky a dalšími drobnostmi. Vylovila z něj dva prstýnky, na jednom bylo vyryté datum, zřejmě třídního srazu. Druhý prstýnek byla cetka za pět eur z nějakého obchodu s bižuterií. Zbytek předmětů vysypala na stůl – klíč na přívěsku s motivy anime filmů, několik mincí, zapalovač a klíčky od auta. Od nového auta, s tlačítkem centrálního zamykání. Zamyšleně hleděla na svůj objev. V tu chvíli se odněkud ozval šramot.

S bušícím srdcem se rychle schovala do uličky mezi policiemi. Zavřela oči a poslouchala, jak někdo otevírá dveře místnosti, zároveň si v duchu přeříkávala krátkou modlitbu. Zahrnovala mnoho slibů, které Miia neměla v úmyslu dodržet, ale teď je nabízela jako protihodnotu, pokud ji tu nechytí. Ze zvuků usoudila, že se někdo zastavil u stolu. Poslouchala, jak přesouvá předměty a šustí pytlíkem, pak dunivě kašle a nako-

nec našťvaně odfrkává. Nato se ozvaly kroky, které se nejprve blížily, ale pak našťěstí zabočily do vedlejší uličky. Někdo posouval krabicemi, pak se kroky znovu vzdálily, světlo zhaslo a dveře se zavřely.

Po čekání, které jí připadalo trýznivě dlouhé, se Miia znovu odvážila pohnout. Z kapsy vytáhla telefon, vyťukala odevmykáací kód a ve slabém světle displeje vrátila všechny věci zpět do pytlíku. Zasunula ho zpátky na místo a ve tmě tápala ke dveřím. U nich se na chvíli zastavila, zhluboka se nadechla a pomalu dveře otevřela. Na schody vstoupila jistým krokem, jako člověk, který nedělá nic nedovoleného.

Novináři v hale tvořili zeď hlasů, které se navzájem překřikovaly. Vzduchem se nesl zatuchlý pach potu, jenž v kombinaci s kancelářským nábytkem dodával prostoru na odpudivost. Jakmile Miia došla na konec chodby, dav naráz utichl. Polekala se, ale pak si uvědomila, že na ni se nikdo nedívá. Všichni upírali pohled na dveře kanceláře vedoucího vyšetřovatele, které se právě otvíraly. Ven vyšel Sundsberg v obleku od Dressmanna a s kravatou, která se k saku absolutně nehodila. Rošťák si sehnal dva uniformované policisty, kteří mu kráčeli po boku, a celý výstup tak vypadal jako špatně zinscenovaný skeč.

Sundsberg si upravil kravatu – tohle gesto očividně trénoval před zrcadlem –, čelo osušil papírovým kapesníkem (vždycky špatný tah, pomyslela si Miia, protože od kapesníku často zůstanou na čele žmolky) a z náprsní kapsy vytáhl poznámky. Červená světla kamer svítila, cvakaly blesky a místnost se znovu rozšuměla. Sundsberg si odkašlal.

„Tak tedy vítejte v Palokaski, vážení zástupci médií. Situace se má v současném okamžiku tak, že tělo Laury Andersonové bylo především nalezeno nedaleko místní pláže. Objevil ho

amatérský rybář, který v noci vyzvedával sítě. Ještě téhož dne bylo tělo identifikováno jako Andersonová. Proběhla soudní pitva a její výsledky byly porovnány s materiálem získaným během vyšetřování případu. Závěr je, že Andersonová zahynula nešťastnou náhodou. Pravděpodobně se zřítily z nedaleké skály a svým zraněním na místě podlehla. Nemáme žádné podezření, že by došlo ke zločinu. Já i mí kolegové vyjadřujeme upřímnou soustrast rodině a přátelům Laury Andersonové a apelujeme na vás, vážení zástupci médií, abyste je nyní nechali v klidu truchlit. Za pomoc při vyšetřování děkujeme všem žákům školy v Palokaski, preventistce Miie Pohjavirtové a školnímu psychologovi Nikkemu Pohjavirtovi, kterému se zároveň omlouváme za způsobené nedorozumění. Doufáme, že média teď všem dopřejí, aby se z proběhlých událostí v klidu zotavili. Žádosti o interview můžete adresovat mně. Teď máte prostor na dotazy.“

Novináři se překřikovali, kdo z nich položí první otázku. Miia se opírala o stěnu a kroutila hlavou. Proč se Rošťák proboha nezúčastní nějakého mediálního výcviku? Na druhé straně místnosti zahlédla Korhonena, zjevně taky otráveného. Ovšem zřejmě z jiných důvodů. Pokoušela se na něj povzbudivě usmát, ale nepodařilo se jí s ním navázat oční kontakt. V tutéž chvíli si vzpomněla na klíče v kapse a nenápadně vklouzla do komisařovy kanceláře. Vrátila klíče na stůl a ihned se vytratila, nejdříve do haly a pak přes masu novinářů ven z budovy. Těsně předtím, než se dveře zaklaply, zaslechla ještě pronikavé zvolání, které se neslo halou:

„Přece to nemůžete takhle uzavřít!“

4

V RANNÍM ZPRAVODAJSTVÍ HLÁSILI, že se do Finska žene první podzimní bouřka. Matka u snídaně prohlásila, že Noora dnes do školy nemusí, pokud má pocit, že by vzpomínkovou akci na Lauru nezvládla. Dcera ale do školy chtěla.

Včera na chemii se jedna z nejlepších Lauřiných kamarádek Jenna uvolila vytvořit s Noorou dvojici. Učitelka studenty místo počítání chemických rovnic vyzvala, ať se ve dvojicích navzájem podělí o vzpomínky na Lauru. Noora po chvilce váhání Jenně prozradila, jak se ještě ten večer, co Laura zmizela, společně chystaly na párty k Nině. Jennu nejprve překvapilo, že Laura trávila čas s Noorou, ale pak se začala víc vyptávat na Noořiny rodiče. Po přestávce Noora navrhla, že k ní můžou druhý den po skončení vzpomínkové akce zajít. Mohly by se spolu přichystat na neoficiální vzpomínkovou párty, která se bude konat večer v altánu na pláži. O večerní akci se Nooře předtím nikdo nezmínil, ale s návrhem okamžitě souhlasila. Ve společnosti Jenny se jí podaří vmísit se mezi ostatní, jako by mezi ně patřila odjakživa. A v nejlepším případě se z ní stane nová Laura. Disponovala vším, co k tomu bylo potřeba.

Během první hodiny ředitelka oznámila rozhlasem, že Miia a Nikke budou mít celé dopoledne dveře otevřené všem, kdo cítí potřebu popovídat si o tragických událostech posledních dní. Jasu a Osku se ihned zvedli, oznámili učitelce finštiny, že odcházejí na terapii, a odšourali se ze třídy. Významným pohledem s sebou zlákali Siiri a Annu a obě se také brzo zvedly a uvedly, že jdou tamtéž. Tamtéž jdou určitě, ale sotva to bude

kabinet školního psychologa či preventistky, pomyslela si Noora a znovu upřela pohled na sbírku povídek na lavici. Ostatní dokázali vždycky využít příležitost, ale ona by nejspíš seděla v první lavici a ždímalala ze sebe rozbor textu, i kdyby školu zasáhl meteorit.

Pohlédla z okna na břízy, které se všechny stejně ohýbaly ve větru. Jak si vůbec troufala snít, že zaujme Lauřino místo, když se nikdy neodvážila být ani sama sebou?

V tu chvíli si uvědomila, že se zvedla s takovou vervou, až za ní odstrčená židle zaskřípala.

„Kampak, Nooro?“ zeptala se učitelka a Noora na zádech ucítila pohled celé třídy.

„Za Miiou,“ slyšela se odpovědět.

„Tam teď bude asi nával,“ řekla učitelka a pokynula jí, aby se znovu posadila. „Můžeš tam zajít později.“

„Ale já si musím promluvit o Lauře. Okamžitě.“

Učitelka na chvíli otevřela ústa, jako by ta správná slova bzučela ve vzduchu a čekala na polapení, ale nakonec se rozhodla jen přikývnout. Z Laury se najednou stala vhodná zbraň pro každou příležitost. Atmosféra ve škole se od těch otřesných událostí změnila na směsici věžeňské vzpoury, smutečného průvodu a technopárty. Všichni truchlili nad Lauřiným osudem, ale v jeho stínu se zároveň pokoušeli o cokoli, co bylo za normálních okolností zakázané.

Když Noora spatřila nad dveřmi do kabinetu preventistky červené světýlko oznamující, že je tam plno, vydechla úlevou. Neměla Miie co říct. Nevěděla by, o čem s ní mluvit. V tu chvíli se dveře kabinetu otevřely a vyšla z nich Johanna Malkamäkiová, jedna z nejlepších Lauřiných kamarádek. Oči měla napuchlé od pláče, až skoro neviděla, a jindy hladce nalíčené tváře hrály všemi odstíny rudé. Johanna pohlédla na Nooru,

poznala ji, ale nepozdravila. Nikdy ji nezdravila, ačkoli jako malé spolu šest let chodily do stejného oddílu sportovní gymnastiky a jejich rodiče společně pořád hrávali golf.

„Ahoj, Nooro, jdeš za mnou?“ zeptala se Miia, která se objevila ve dveřích a přátelsky na ni hleděla.

„Jo, teda ne...“ Noora najednou ucítila, jak ji v očích pálí slzy. Pláč se spustil tak snadno a nenuceně, že ji to skoro rozesmálo. Přesně na tohle tolik dní čekala.

„Jen klid, to nic,“ opakovala Miia, když ji odváděla do kabinetu. Noora se posadila na židli, na kterou jí Miia ukázala, a vzala si nabízený kapesník. Hebký papír si přitlačila na tvář a zhluboka se nadechla, pláč ale nepolevoval. Aniž by se jakkoli snažila, nová vlna breku udeřila ještě silněji než ta předchozí. Nakonec pláč skončil stejně náhle, jako začal.

„Myslíš na Lauru?“ zeptala se Miia a podala Nooře suchý kapesník.

„Ne.“

Pokud to Miiu překvapilo, nedala to najevo.

„Tak na co?“ navázala možná trochu netrpělivě. Dívka si nemohla nevšimnout, jak preventistka občas pohledem kontroly telefon na stole.

„Nooro, jak se cítíš, o čem by sis chtěla promluvit?“

„Mám strach, že mě zabijou hned po Lauře.“

5

JENNA SI PŘED ZRCADLEM ROZEPÍNALA SHORA DOLŮ TOP, který jí byl o několik velikostí menší a nad pupíkem se při sebemenším pohybu vytrvale shrnoval.

„Ztloustla jsem,“ povzdechla si.

Noora se na ni podívala. Pokud namítne, že to není pravda, spolužačka zaprotestuje. Potom ji bude muset nejméně ještě jednou a s větší přesvědčivostí ujistit, že je fakt pěkná a hubená, čemuž se Jenna bude znovu bránit. Byla téměř dokonalá a dobře to věděla. Stejně dokonalá jako Laura. S plochým břichem a útlýma nohama, ale žádná anorektička, to není v módě, holka musí mít pořádný zadek a prsa.

„Ale ne, vůbec jsi neztloustla.“

„No koukni na tohle.“ Stiskla neexistující faldy, které se i štíhlému člověku nutně vytvoří na tak těsném oblečení, jaké teď měla Jenna na sobě. „Pokud si v létě najdu nákou brigošku, našetřím si a vyrazím do Tallinnu na liposukci, abych se tohohle zbavila.“

„Já teda žádný špeky nevidím,“ řekla Noora a nedokázala úplně skrýt, jak ji tenhle rozhovor s předem jasným scénářem otravuje.

„A co je tohle? Sáhni si.“

Noora si sáhla, stiskla místo, na které kamarádka ukazovala, a očekávaným způsobem odpověděla: „Jenom kůže.“

„Miika je našťestí na kozy. Nic jinýho ho nezajímá.“

Jenna popadla ze stolu nůžky a nastříhla dekolt těsného topu, aby se prsa nadzdvihnutá push-up podprsenkou hezky

zakulatila a vypadala stejně lákavě jako kuličky zeleného žele na štědrovečerním stole. Noora zelené žele nenáviděla. Co jen si pamatovala, každé Vánoce ho dostávala jako dárek od svého strýčka alkoholika.

„Takovýhle tílko má i Rita z Jackpot Worldu. Není hustý?“ Jenna prohnula záda do křivky připomínající napnutý luk a pohybem, který vypadal velmi bolestivě, dokázala přidat hodně centimetrů vepředu i vzadu. Břicho vtáhla dovnitř natolik, že by se jí na žebra daly zahrát základní akordy.

„Hele, vyfoť mě.“

Noora vzala do ruky telefon ozdobený stříbrnými kamínky a namířila ho na Jennu, jež s našpulenými rty vypadala úplně jako Rita z blogu. Takovouhle fotku mít Noora nikdy nebude. A i kdyby měla, jen stěží by se někdo obtěžoval kouknout se na ni na Instagram.

„Slyšelas, že Marse slíbil táta silikony, pokud dá maturu ze všech předmětů nejhůř na dvojku?“ Jenna naklonila hlavu, aby jí dlouhé vlasy splývaly z šíje na rameno, a vyfotila několik selfie.

„Ta snad silikony nepotřebuje.“ Noora si vybavila prsa spolužačky Marsy, která měla nejmíň o jednu velikost větší košíčky než ona.

„Má každý prso jinak velký. Nemůže si sundat podprdu, ani když píchá s Jurim.“

„A to Jurimu nevadí?“

„Právě že jo. Proto Marsa chce ty silikony.“ Jenna vysrkla zbytek cideru a zahleděla se na Nooru. „Nechceš o ně taky rodiče poprosit?“

„O silikony?“

„Jo, chtěla bys je, ne?“

„No jasně,“ polkla Noora. Samozřejmě že by silikony chtěla, ale už dávno o tom přestala přemýšlet, protože věděla, že jí to rodiče nikdy nepovolí.

„Už budu muset běžet. Nemohla bys mi pučit pár kondomů?“ poprosila Jenna a oblékla si koženou bundu.

Když po pietě dorazily k nim domů, Noora hodně rychle pochopila, jak se věci mají. Jenna s ní do altánu na pláži nepůjde. Jen chtěla začít pít a připravit se na večer, což by u žádné jiné spolužačky nebylo v přítomnosti rodičů možné. Na pláž vyrazí s přítelem Miikou a na noc půjdou k němu domů.

„Jo, kam jsem je jen...“ Noora otevřela zásuvku stolu a v setině vteřiny jí podpaží zvlhla kapičkami potu. Kam jen dala ten kondom, co dostali ve škole? Odpoledne napovídala Jenně historku o Henovi, maturantovi, se kterým několik měsíců spala. Prý s ní chtěl začít chodit, ale Noora neměla zájem, protože v posteli mu to fakt nešlo. Navíc o ni projevil zájem Henův nejlepší kamarád a od párty na začátku školního roku jí každý den volal.

„Asi jsme je všechny spotřebovali. Budu muset koupit velký balení, aby nedošly vždycky v nejlepším,“ pokusila se Noora zavtipkovat. Proč jí nedošlo, že by kvůli těmhle situacím měla kondomy nakoupit?

Jennin výraz prozrazoval, že spolužačce nevěří ani slovo, ale naštěstí pro Nooru jí neodporovala.

„Tak nezbyvá než doufat, že Miika nějaký má. Minule neměl, ani já ne.“

„A co jste dělali?“

„Co bys řekla?“

„Co když seš v tom?“

„Hned potom jsem si sehnala prášky. Tak čau!“ Jenna zmizela ze dveří a nechala za sebou odér květinového parfému

s nádechem pižma. Bright Crystal, poznala Noora. Stejný, jako používá Rita.

Z okna sledovala, jak Jenna navzdory dešti přebíhá jejich zahradu a mizí v šeru. Brzy přijde matka, zaklepe na dveře a bude se divit, proč Noora zůstala doma. Nejsnazší by bylo, kdyby šla aspoň na pár hodin ven. Už jen ta myšlenka ji zmohla. Den byl upřímně řečeno příšerný. *Hallelujah* Leonarda Cohena se během piety zpívalo až zbytečně mockrát. Aulu zaplnilo tolik květin, že skoro každý druhý nejspíš dostal alergickou reakci. Ředitelka nedokázala pro pláč přednést proslov, natožpak udržet kázeň, a za necelou půlhodinu už vzpomínkové shromáždění připomínalo spíš egyptskou revoluci než poslední rozloučení.

A pak ještě ta terapie s preventistkou. Miia samozřejmě vůbec nepochopila, co jí Noora chce říct, jen ji pořád ujišťovala, že je tu bezpečno a že jí nikdo neublíží. Noora další obětí nebude. Miia ale nepochopila, že z toho Noora obavu neměla. Daleko víc se bála, že si jí nikdo nikdy ani nevšimne. Že nikdy nepocítí, že je živá bytost. Že nezažije všechno to, co ostatní. Že po sobě na světě nezanechá jedinou stopu.

Seběhla do přízemí a nazula si tenisky.

6

OBCHODNÍ CENTRUM V PALOKASKI žilo vlastním bezčasím. Byl to šedý krabicový labyrint ze sedmdesátých let; kovové oplocení dětského hřiště už mezitím několikrát obnovili, ale natřeli ho pokaždé stejně tmavou zelenou, která se hodila leda tak pro přístřešek proti dešti. Nízké střechy, matky skrývající mastné vlasy pod čepicí a ukřičené děti mohly pocházet z jakékoli doby během uplynulých čtyřiceti let. Atmosféru bezčasí narušovalo jenom ustavičné vyzvánění telefonů, které rezonovalo mezi betonovými stěnami.

Miia seděla v baru Stará dáma u stolku vedle okna, ze kterého se otevíral pohled na houpačky a skluzavku. Ze dvou barů v obchodním centru si Starou dámu vybírali civilizovanější hosté; pivo tu stálo o euro víc než v konkurenční Výpalně. Označení „civilizovanější“ asi jen stěží vystihovalo lidi, kteří od začátku večera vysedávali v baru, oni ale přesto poctívali vzhledem k zákazníkům vedlejšího podniku lehkou nadřazenost.

Okna tu přešlepli nejspíš po skončení hospodářské krize v druhé polovině devadesátých let; barvy samolepicí fólie vybledly, ale i tak představovaly výtečnou clonu pro jakýkoli hřích. Tím bylo pro Miiu čtvrté pivo. Domů by si ho nikdy nekoupila a v baru v centru by si ho nikdy nedala, ale v hospodě v obchodáku si ho mohla bez starostí objednat na baru, aniž by tomu někdo věnoval sebemenší pozornost. Na barovém pultu měli upoutávky na klasické drinky – mléčný koktejl s vodkou a banánovým likérem „Dennis, postrach okolí“ a pivo s whisky „Utopenec“.

Miia si lokla piva a v ústech se jí rozlila silná chuť alkoholu. Zavřela oči a cítila, jak se jí tělem šíří uklidňující pocit doprovázený svrběním. Teď může na všechno zapomenout – na žáky, policejní vyšetřování, Lauru, Korhonena, Anttiho. A naplno se soustředit na svůj život, ať už to znamená cokoli. Nebylo ještě ani šest. Má dost času dát si několik piv a provést restart. Zítra začne v práci úplně od znova, jako vyměněná a lepší školní preventistka.

Otevřela noviny. Zítra v nich už nebude o nedávných událostech v Palokaski víc než jeden článku. Potvrdí se, že Laurina smrt byla nešťastná náhoda, a Sundsberga zaplaví pochvaly za rychlé vyřešení případu. O Miie se už nezmíní ani slovem a o Nikkem sotva, i když bratrovi bude trvat nejspíš ještě roky, než se mu ze sebe podaří setřást vinu. Další stránku novin už zaplní záhada batolat nalezených v lese, ačkoli i ta nakonec dopadne šťastně. Život půjde dál a za chvíli už si na Palokaski ani na Lauru Andersonovou nikdo nevzpomene. Až na Miiu.

„Co dělá sestra jako ty na místě, jako je tohle?“

Miia vzhledla od novin a setkala se s Nikkeho uličnickým úšklebkem.

„Na to samý bych se mohla zeptat svýho drahýho brášky,“ odpověděla a pokynula mu, aby se posadil.

Nikke kývl k baru a za chvíli se vrátil s dvěma panáky whisky a jedním pivem.

„Copak je to tak zlý?“ zeptala se, když její bratr vyložil náklad na stůl.

„Jen jsem si myslel, že si to zasloužíme.“

„Tak to máš výjimečně pravdu,“ přitakala Miia a chopila se sklenky whisky. Naznačila přípitek a pak ji přiložila k ústům. Bratr opravdu věděl, co potřebovala. Whisky se k téhle situaci hodila náramně.

Nikke si přisunul noviny a Miia měla příležitost si bratra v klidu prohlédnout. Temné kruhy pod očima, hluboká sibiřská vráska a šedá pleť vypovídaly, že poslední noci špatně spal. Nikke pracoval jako školní psycholog v Palokaski a Laura byla jeho klientkou. Setkávali se tak často, že i Miia chvíli pochybovala, jestli se jejich vztah neodchýlil od ryze profesionálního. Přesto na rozdíl od mnoha jiných neuvěřila, že by Nikke mohl stát za Lauřiným zmizením, ačkoli častokrát přemýšlela, proč bratra záležitosti jeho klientky tolik zajímaly. Na základě nesmyslného, senzačního článku jistého redaktora z jednoho bulvárního deníku pak Nikkeho zadržela policie. Ale přestál to a odvážil se zajít do baru, takže výhrůžné telefonáty už nejspíš utichly. Protože i ministerstvo školství vydalo k věci oficiální prohlášení, ve kterém Nikkeho zprostilo všech podezření, bratr se nejspíš uvnitř alespoň jakžtakž uklidnil, ačkoli na smrt Laury asi stěží kdy zapomene.

„Jak to šlo na policii?“ zeptal se Nikke a odhodil noviny na vedlejší stůl.

„Lauřin případ už oficiálně uzavřeli. Oslavovala konec prázdnin na pláži, ve tmě se zřítily ze skály do kamenitého moře a zabila se. Zločinu nic nenasmědčuje, takže policie vyšetřování ukončila. Teoreticky mohla spáchat sebevraždu, ale o tom asi všichni pochybují, a případ je tak z hlediska policie vyřešený.“

„A co Toni Ojantaus, Jimbo a další kluci?“ zeptal se Nikke. Miia si vzpomněla na video, na kterém Laura souložila s partou kluků. Četla také Lauřin deník a zjistila, že situace, jež vypadala jako skupinové znásilnění, byla jen nahraná a i natáčení probíhalo s dívčíným svolením.

„Vyslechli je a všichni měli alibi. Navíc nešlo o násilnou smrt, takže z čeho by je policie obvinila?“ řekla Miia a obrátila

do sebe poslední lok whisky. „Jediný, co je třeba vysvětlit, jsou Lauřiny rozhozený hormony. Podle patoložky se tak vysoký hodnoty vyskytují jen u žen, co se léčí na neplodnost, ale to nedává žádný smysl, Laura byla gymnastka.“

„Neprobíhal ve škole v posledních letech těhotenský boom?“ připomněl Nikke. „Možná se Laura chtěla stát matkou.“

„Haha,“ reagovala Miia vážně. „Z nějakýho důvodu mi teď není do smíchu. Korhonen myslí, že by se ten případ měl ještě prověřit. Já s ním naprosto souhlasím.“

Miia chtěla pokračovat, ale posbírala prázdné sklo na stole a vstala ze židle.

„Skočím nejdřív ještě pro jednu rundu.“

Položila ruce na bar, ale jejich chvění zamezit nedokázala. Srdce jí bušilo v hrudi a nechtělo se utiřit, ačkoli se zhluboka nadechla a pomalu vydechla, stejně jako to radila studentům v náročných situacích. Teď se do náročné situace dostala sama. Těsně za zalepeným oknem baru stál známý muž ostříhaný na ježka, s nímž se Miia seznámila na pláži před několika týdny a s nímž od té doby provozovala s nepravidelnou pravidelností vášnivý sex. Při posledním setkání se nicméně projevil jako šílený žárlivec. Na zamlženém zrcadle v koupelně stále rozeznávala slovo DĚVKO, které tam Antti tehdy napsal rtěnkou. S tím setkáním se pojilo víc podivností – Antti měl ve vlasech jehličí, což by se za normálních okolností mohlo zdát roztomilé, kdyby se ve stejnou dobu nenašel v lese ošklivě zmlácený Lauri Ojantaus, mladší bratr Toniho z onoho videa.

Miia rychle pohlédla z okna. Muž se vytratil. Zbývalo už jen doufat, že se z ničeho nic neobjeví v hospodě.

„Dvě piva,“ požádala Miia barmana, který se před ní vynořil, a uvědomila si, že se jí třese hlas.

Vrátila se ke stolu a podala Nikkemu pivo. Připili si a dlouho seděli a pozorovali děti na klouzačce a jejich matky. Dveře hospody nikdo neotevřel, takže Antti snad pokračoval svou cestou.

„Jak se má Suski?“ zeptala se Miia, aby něco řekla. Při posledním setkání s Miiou zářila Nikkeho manželka štěstím. Léčba neplodnosti se přesunula do dalšího stupně a Suski vkládala velké naděje do jejího úspěchu.

„Blázní jako vždycky,“ usmál se Nikke. „Plánuje naši narozeninovou sešlost, už teď má starost, abys letos nezapomněla přijít. Právě teď si doma zkouší recepty. Pověděl jsem jí, že si jdu zaběhat.“

Miia bratra ujistila, že se na oslavě, na které se celý víkend u mámy slaví narozeniny všech přítomných, určitě objeví. Vzpomínky na minulé sešlosti vyvolaly mlčení a pohledy obou zabloudily zpátky ven, k oknem orámovanému výhledu. Miia mohla jen tušit, jak těžké to teď Nikke doma má. Suski plná hormonů spojených s léčbou neplodnosti, obvinění bratra z nevhodného vztahu s Laurou a ze zapletení do jejího zmizení, palcové titulky, výhrůžné telefonáty a hrozby vraždou mu to rozhodně neulehčovaly. Při jejich posledním setkání švagrová poletovala v manické psychóze jako včela zjara, když taje sníh.

„Ty sis koupila auto?“ vypálil najednou Nikke.

„Jaks na to přišel?“ odvětila užasle Miia.

„Nejsou tohle klíčky od auta?“

Miia se zadívala na ruku, kterou klíčky svírala. Strčila si je do kapsy v policejním archivu v okamžiku, kdy někdo vešel do dveří. Teď je v zamyšlení vytáhla. Tyhle klíčky měla Laura v kapse, když klesala na dno moře. Do hajzlu. Musí je okamžitě vrátit na stanici.

„To je dlouhý příběh, někdy ti ho budu vyprávět. Ale teď, milej bráško, máš svolení napsat svý ženě, že mám krizi a že tě potřebuju. A pak se zlijem a proberem cokoli jinýho než Lauru Andersonovou.“

Miia se mu zahleděla přímo do očí a pokusila se na tváři vyloudit úsměv, který mívala před několika měsíci. Nikke vytáhl z kapsy mobil.

„To je ten nejlepší nápad, jaký jsem v poslední době slyšel.“

SASKA KORHONEN VSTOUPIL DO POSILOVNY, v níž rytmus tanečního europopu a ostrá světla vytvářela suprovou atmosféru. Už při první návštěvě fitness centra KASKIGYM24 pochopil, že opravdoví chlapi tyhle škváry neposlouchají a namísto toho si do sluchátek na plné pecky pouštějí vlastní milované songy. Saska měl ale příjemnou, energickou a rytmickou hudbu rád. Naštěstí pro něj tahle posilovna nebyla ani zdaleka tím nejhorším chrámem svalů v Palokaski, takže se tu jen stěží kdokoli zajímal, v rytmu jaké hudby se snaží zvětšovat si bicepsy. V posilovně se poprvé octl se svým fotbalovým týmem, ale pak se pro ni nadchl a chodil sem častěji než třikrát do týdne, jak to požadoval trenér. Svalový trénink na fotbale mu nestačil, tady si bezstarostně přidával závaží podle svých představ. Saska měl vždycky výbornou kondici, ale teď v sedmnácti nabral svaly. Opravdu hodně svalů. A chtěl se stát ještě svalnatějším. Zvláště když jeho přítelkyně Saimi pekáč buchet na břicho úplně zbožňovala. Stejně jako leckterá jiná holka.

Saska taky věřil, že dobrá kondice mu za pár let pootevře dveře policejní akademie. Už několik let si byl jistý, že se chce stát policistou. Ne nějakým pochůzkářem, ale kriminalistou, stejně jako děda, který letos na podzim pracoval na případu smrti Laury Andersonové, jenž pronikl do povědomí celého Finska. K Saskově rozmrzelosti po něm však děda i táta chtěli, aby promyslel i další možnosti, na co se v budoucnu zaměří. Ačkoli zrovna děda často říkával, že jeho vnuk má přesně

tu bystrost, zápal i klid, které policista potřebuje. Děda byl nicméně toho názoru, že na živobytí se dá vydělávat i snáz. Otec zase chtěl, aby syn převzal jeho stavební firmu, i když to nikdy nevyslovil přímo. Sasku ale stavebnictví absolutně nezajímalo. O tom se přesvědčil, když už třetí léto za sebou pracoval u otce na stavbě.

Pro lehké rozehrání naskočil nejprve na rotoped. Nikoho známého v posilovně neviděl. V pátek večer do fitness centra obvykle nechodil, ale dnes sem přijel na kole rovnou z fotbalového tréninku. Saimi měla dámskou jízdu a většina kámošů šla na párty na památku Laury Andersonové. Dělat virvál v altánu na pláži ho vůbec nelákalo. Zaprvé Lauru vůbec neznal, protože už na druhém stupni přestoupil z Palokaski do sportovní školy. Navíc si v létě všiml, jaký neblahý vliv mají párty na tréninky, a on se chtěl udržet fit, neboť trenér bude brzo vybírat základní sestavu.

Případ Laury Andersonové ho ale zajímal. A to od prvního školního dne, kdy titulní stránky novin přinesly zprávy o jejím zmizení. A jeho zájem se ještě zvýšil, jakmile zaleschl osobního trenéra jménem McCoy v posilovně vyprávět, že Laura z někoho tahala peníze. Možná se právě on stane klíčovým svědkem, s jehož pomocí děda celý případ vyřeší. V případě dívčina úmrtí totiž rozhodně nešlo o nešťastnou náhodu, o tom byl Saska přesvědčený stejně jako spousta jeho internetových známých z diskusního fóra amatérských detektivů.

Saska plánoval, že dnes McCoye osloví. V pátek sem trenér chodil vždycky, protože míval prezentaci pro potenciální nové klienty. Saska seskočil z rotopedu, McCoy se zatím neukázal. Chlapec ale nevěšel hlavu. Aspoň ještě stihne promyslet taktiku, jak na něj.

Trenér byl jednoznačně nejsvalnatější chlap v posilovně, i když nebyl opravdový kulturista. Tělo neměl rovnoměrně opálené do bronzova a ani jeho svaly nevypadaly jako vlašský ořech nacpaný do kondomu. Nebyl ani přehnaně ramenať, nicméně z něho vyzařovala mužná sebejistota, kterou Saska bezvýhradně obdivoval, a nejen on. Těch pár žen ve fitku před trenérem tálo jako vosk.

Saska chtěl nejprve McCoye požádat, aby mu jistil činku při bench-pressu, ale zatím zvedal tak lehká závaží, že mu je mohl jistit téměř kdokoli. Trenér dosahoval nejlepších výsledků v posilovně a pomáhal jen podobným tvrděákům a vlastním klientům. Mohl si ho pochopitelně zaplatit jako osobního trenéra, ale nechtěl všechny peníze, které si vydělal přes léto na brigádě, investovat do svého detektivního koníčku – nejlepší vzpěrač v KASKIGYM24 si taky nechával nejvíc zaplatit. Navíc když sem začal Saska chodit, odmítl nahlas osobní trenéry jako „chlápky naprosto k ničemu“, kteří si vlastní lenost kompenzují proháněním méně zdatných jedinců. A ještě přilil olej do ohně slovy, že pokud by si někdy trenéra najal, ať ho klidně zastřelí. Rozesmátý McCoy mu tehdy podal svou vizitku.

Saska dokončil kolečko a zdržoval se v protahovací zóně, protože McCoy stále nedorazil. To má opravdu takovou smůlu, že zrovna tenhle pátek má ten chlap něco jiného? V tu chvíli ucítil silný zápach cigaretového kouře. Bingo! Navzdory svému sportovnímu povolání vykouřil McCoy nejmíň dvě krabičky denně.

„Kdyby sis zaplatil trenéra, naučil by tě, že takovýhle protahování ti víc uškodí, než prospěje.“ McCoy se objevil přímo vedle jeho cvičební podložky.

„Chacha,“ zasmál se Saska a příliš zbrkle zvedl hlavu ze země. V zádech mu zapraskalo.

„Drž záda rovně, kluku. Nebo budeš mít po fotbale i po vzpírání.“ Trenér si dřepł vedle něj. „Bolí to?“

„Jako prase,“ zasténal Saska. „Do hajzlu!“

„Polož se na břicho,“ přikázal mu trenér a chlapec poslechl.

McCoy mu chvíli promačkával dolní část zad. Bolest se nejdřív vystupňovala, až Saska vykřikł, ale najednou se záda zdála opět v pořádku.

„Jak jste to provedl?“ Ohromeně na něj zíral.

„To víš nejlíp sám. Vždyť my jen proháníme ostatní, protože jsme sami tak líný, že se nám nic nechce,“ zasmál se McCoy.

„Díky. O víkendu máme zápas v Tuusule a já už se lek, že si nezahraju.“

„Jednu radu ti dám zdarma – pamatuj si, že záda musíš mít vždycky v rovině.“

„Jasně.“

„A pak posiluj jak záda, tak i břicho. Čím pevnější tělo, tím odolnější.“

„To už byla druhá rada.“

„Takže to dělá stovku,“ zasmál se McCoy a otočil se k odchodu.

„Ještě k tomu posilování,“ zavolal Saska na vzdalujícího se muže.

„Co?“ Trenér změnil výraz, najednou už nevypadal jako ten pohodový týpek, se kterým Saska před chvílkou žertoval.

„No, přemýšlel jsem... že bych potřeboval víc svalů... jakže rychle.“

McCoy mu hleděl přímo do očí. Chlapci se zdálo, že všichni v posilovně na ně upírají pohled, ale když si to chtěl ověřit, všimł si, že každý se soustředí jen na vlastní cvičení.

„O čem to mluvíš?“

„No, já...“ Saska si uvědomil, že by bylo v téhle chvíli nejmoudřejší zmlknout, ale touha posunout se ve vyšetřování dál ho hnala kupředu. Brzo bude mít něco pro dědu i pro diskutéry na fóru. „Že bych mohl nabrat svalovinu i trochu něčím jiným než jen ovesnou kaší a sýrem cottage.“

McCoy zakroutil hlavou jako otec, kterého zklame syn.

„Sorry, jestli jsem... Byla to blbost.“

„Sasko...“

„Udělal jsem pitomost, sorry, já... Nechápu, jak mě mohlo napadnout prosit vás o tyhle věci...“

„Buď už zticha!“

Saska si všiml, jak trenér kontroluje dvojici chlapů mohutných jako skříň, kteří zřejmě zbystřili do určitého pohotovostního stupně. Byli něco jako vyhazovači?

„Čím chceš jednou být? Kdysi jsme se o tom bavili, ale teď už si nevzpomínám, cos říkal,“ zeptal se McCoy klidně.

„Policajt.“ Saska vůbec nechápal, kam rozhovor najednou směřuje.

„Tak to abysme se domluvili, že to před chvilkou se vůbec neodehrálo, ne?“

„Jo,“ usmál se Saska.

„Bude z tebe dobrý polda.“

„To říká i můj děda.“ Saska si uvědomil, že se uklidňuje. Rozhovor bude pokračovat podle jeho scénáře.

„Tak mu věř.“

„Kdybych mu věřil, policajt ze mě nikdy nebude.“

„Jak to?“

„On sám je polda a tvrdí, že v tomhle povolání musí člověk vydržet příliš krutosti za příliš malé peníze. Jako například ten případ Laury Andersonové.“

„Tvůj děda ho vyšetřuje?“

Saska si velmi dobře vryl do paměti, jak se trenérovi na čele objevila drobná vráska a ústa se mu stáhla do tenké linky. Ruce šátraly v kapsách po krabičce šňupacího tabáku. Ten muž o Lauře evidentně něco věděl. A možná byli do případu nějak zapleteni i ti nadutci hlídkující na druhé straně posilovny.

„Jo.“

„V novinách přece psali, že to byla nešťastná náhoda.“

„Děda si myslí něco jinýho. Ve volným čase to vyšetřuje jako vraždu.“

McCoy se zasmál a Saska znejistěl, jestli před chvílí vůbec zahlédl ty nervózní ruce, natožpak vrásku na čele.

„Tak se pochlap.“ Trenér poklepal Sasku po rameni a chvíli zíral na mobil v ruce, který zvonil skladbou Paranoid. „Povídej.“

Saska stál pod teplou sprchou a v hlavě si přehrával rozhovor, který právě proběhl. Otázkou na hormony chtěl získat McCoyvu důvěru, načež by mu trenér otevřeně sdělil všechno, co věděl o Lauře. Mělo mu dojít, že před ostatními cvičícími se o tom nemluví. Zelenáčská chyba, zasupěl si pro sebe Saska. McCoy se navíc zdál jako správný chlap, nejspíš nechtěl prozrazovat záležitosti svých kamarádů někomu, koho zná jen chvilku.

Saska si omotal ručník kolem pasu a celý mokrý vykročil k šatní skříňce. Už strkal klíč do zámku, když si udiveně všiml, že je otevřená. Zvláštní. To ji zapomněl zamknout? Poté co mu před několika měsíci ukradli iPad, měl ve zvyku několikrát zkontrolovat, že zamkl. Rychle popadl tašku ze dna skříňky. Mokrýma rukama vyházel oblečení na zem a otevřel zip kapsičky. Uf. Na dně kapsy se leskl známý předmět. Skříňku nejspíš opravdu jen zapomněl zamknout.

8

BOUŘKA, KTERÁ PŘES DEN UMOCNILA DRAMATIČNOST vzpomínkové akce na Lauru, se s večerním soumrakem utišila v mrholení. Noora kráčela k pláži a vlhký opar jí smáčel tvář. Vzдорovitě se brodila všemi kalužemi, které jí přišly do cesty, a jak se přibližovala k pláži, cítila kromě mokrých ponožek také stejnou všemohoucí sílu, jako když v pěti letech zkoušela létat ze střechy zahradního domku. Udělá to, nakráčí do altánu na pláži a nebude dbát na udivené pohledy ani dotazy ostatních. Opravdu to udělá. S každým krokem blíž k pláži hudba sílila. Lady Gaga zpívala I Was Born This Way. Někdo se smál, někdo pištěl. Lauře by se takováhle párty na její počest líbila.

Sto metrů od altánu se Noore samy od sebe zastavily nohy. V úkrytu před deštěm pod velkou lípou parkoval tentýž kabriolet, kterým Toni a Jimbo přijeli před několika týdny vyzvednout Lauru. Noora okamžitě zapomněla na mantru síly a pocit všemohoucnosti a znovu si víc než dobře vybavila, kým je, jak je bezvýznamná a na jak špatném místě se octla.

Zvolna se rozběhla, nikdo ji určitě ještě nezahlédl. Na břehu se posadila na mokrý písek a zadívala se k altánu. Jeho jasná světla se jí v sílicím dešti tříštila před očima. Moře šlo stěží rozeznat, ale vítr hnal na břeh mrazivou vlhkost širé hladiny a Noora mrzla v promáčené kožené bundě ještě víc než před chvílí. Zuby jí neposlušně drkotaly. Musí se dostat někam do tepla. Domů se nevrátí. Nechce rodičům způsobit zklamání. Nechce, aby věděli, že Jenna stojí o její společnost ještě míň než Laura.

Vzpomněla si na převlékací kabinky na kraji lesa, tam bude alespoň chráněná před větrem. Klopýtavě se k nim vydala mokrým pískem. Altán zůstal daleko za jejími zády a ani lampy na pobřeží nesvítily na cestu k zastrčeným kabinkám dostatečně. Čím víc se Noora vzdalovala od osvětlené části pláže, tím přerývaněji dýchala. Měla strach. Kdyby ji teď někdo přepadl, nikdo by ji nezachránil, ať by křičela sebevíc. Znásilněná by mohla dlouho ležet v lese na pokraji života, než by ji vůbec někdo postrádal. Rodiče se domnívali, že je s Jennou v altánu. A ostatní by vůbec nezajímalo, ani kdyby v deštivém lese zemřela.

Najednou kdesi ve tmě vzplál malý plamínek a brzy se uprostřed deště rozzářil žhnoucí konec cigarety. Noora zamhouřila oči a nakonec rozeznala nejprve kabinky na pozadí černého lesa a pak i muže, který se s cigaretou v ústech opíral o jednu kabinku jen pár metrů od ní. Něco držel před obličejem. Nooře došlo, že dalekohledem pozoruje altán. Bylo jen otázkou času, kdy si všimne jí. Udělala pár tápavých krůčků směrem, odkud přišla. Celá se roztrásla, ačkoli zimu už nepocítovala.

V tu chvíli ticho prořízl kovový zvuk, známá melodie. Vzpomněla si, jak s tímhle rifem na kytáře bojovala na druhém stupni v hudebce. Přimrzla na místě. Krajní kabinku měla už na dosah ruky.

„Proč mi do hajzlu furt voláš? Říkal jsem ti, že už je to vyřešený,“ uslyšela mužův otrávený hlas.

Po chvílce, která se zdála jako věčnost, muž pokračoval: „Jo, jo, spolehni se, už jsem to vyřídil.“

Jeho hlas se vzdálil a dívka vyrazila ke kabince. Ale zrovna když otevírala dveře, přímo před kabinkou se vynořil onen muž. Ve světle telefonu ještě spatřila napětí v obličejí, ale to

už dveře rychle zabouchla. S roztřesenýma rukama šmátrala po zárubni, až konečně našla háček a vstup zajistila.

Kapky rytmicky bubnovaly do plechové střechy. Noora se svezla na dřevěnou lavičku. Dveře se mohou kdykoli rozleťtět a muž vejde dovnitř. Vytáhla nohy na lavičku a vtlačila si hlavu mezi kolena. Proč se krčí osamělá v chladné převlékací kabině uprostřed opuštěné pláže, když by stejně tak mohla ležet doma na pohovce pod dekou a sledovat, jak se její malí sourozenci chechtají vtipnému domácímu videu? Pokud si zachrání kůži a dostane se domů, už nikdy nebude páteční večer trávit sama.

V tu chvíli uslyšela, jak zavrzal písek pod botami, a vzápětí nastartovalo auto. Nebezpečí zažehnáno.

9

MIIA SI NAVLÉKLA FIALOVOČERNOU PODPRSENKU, první push-upku ve svém životě. Najednou se jí zdálo, jako by jí nadzvednutá prsa prodloužila krk. Dýchalo se jí těžce, ale Isabella ji přesvědčila, že ve sportovní podprsence se na rande vydat nemůže.

„Co tu sakra děláme?“ zeptala se dopoledne Miia, když stála ve zkušební kabince obchodu se spodním prádlem a její celoživotní kamarádka Isabella jí nosila jednu podivnější kombinaci krajek než druhou.

„Moje milá. Já teda nevím, jaký tílka nosíš normálně, ale oblíkání začíná spodním prádlem. Představ si, kdyby se ti v centru Helsinek stala nehoda, všichni lidi kolem by na tebe civěli a ty bys měla na sobě nějaký ošuntělý prádlo Sloggi. Nebo by šofér sanitky byl tvůj osudový muž. To se klíďo může stát. A stejný je to i na rande. Představ si tu děsivou situaci, kdyby ses neodvážila svlíknout.“

„Ale no tak. Když už k tomu dojde, lidi obvykle zajímá spíš to, co je pod prádlem.“

„Tys to furt nepochopila. Už jen vědomí, že se můžeš vysvlíct třeba na barovém pultu ve vyhlídkový kavárně hotelu Tornio, ti dodává určitý sebevědomí. A o to jde. Sebevědomí je vzrušující. Pro oba.“

Miia zkontrolovala telefon. Mikael ji za chvíli přijede vy-zvednout. Mikael, převalovala jeho jméno v ústech. Je třeba přiznat, že chutnalo čím dál tím sladčeji, ačkoli on

vůbec nebyl její typ. Zámožný jachtař, svým způsobem pohledný a v Palokaski rozhodně nejžádanější starý mládelec, ze kterého se jednoho dne stane milující otec. Miia se s ním poprvé setkala, když trávila se svými kamarádkami Isabellou, Aikku a Suski jeden srpnový večer v baru Výpalna v nákupním centru v Palokaski. Na rande ji pozval už tehdy, ale ona mu na číslo na vizitce nezavolala. Teprve když se potkali znovu, v noci uprostřed lesa, kde Mikael našel těžce zmláceného žáka místní školy Lauriho Ojantause, Miia roztála a pozvání na rande přijala. Zkusit se má všechno, i čestní chlapi.

Stoupla si na záchodovou mísu a v koupelnovém zrcadle si prohlížela zadek. Isabella ji donutila koupit si i push-up kalhotky. O něco kulatější zadek, než měla obvykle, vypadal na jejím jinak štíhlém těle zvláště. Jako by jí najednou přimontovali náhradní díl ze špatného modelu. Otřela si řasenku pod okem a límcem rukávu přešetřila zrcadlo. Mastná rtěnka ze zrcadla asi nikdy nezmizí, a pokud snad někdy ano, Miia už se do zrcadla jen stěží podívá, aby na něm neviděla zářit rudé slovo „DĚVKO!“

Usmála se. Připadala si teď jako otec Laury Palmerové z *Twin Peaks*, který při pohledu do zrcadla viděl Boba, své alter ego. Náhle zvažněla. Srdce se jí rozbušilo, jako by pochopilo něco důležitého ještě dřív, než ta myšlenka doputovala do mozku – v tutéž chvíli, kdy Antti prznil její zrcadlo, seděla Miia v lese v Mikaelově off-roadu. Mají tyhle dvě věci nějakou spojitost? Odkud Antti věděl, že je v lese s Mikaelem? Ani ona sama netušila, že na něj v houští narazí, když uprostřed milování vyběhla do deštivé noci a Anttiho zanechala v posteli. Tiina Ojantausová, problesklo jí hlavou. Matka Lauriho Ojantause dorazila do lesa v těsném

závěsu za sanitkou a viděla ji s Mikaelem. Jak to ksakru souvisí? Byl snad Antti blízkým přítelem téhle královny síťového marketingu v Palokaski? Prodával v místní hospodě kámošům u piva kosmetické výrobky Wellness+Spirit? Miie se vybavil i přívěsek andílka, který viděla na krku Tiiny Ojantausové na pietě za Lauru. Musí o tom rozhodně říct Korhonenovi.

Zapípaní mobilu přerušilo proud myšlenek. *Tři minuty <3, stálo ve zprávě.* Mikael byl opravdu úplně jiný. Miia přivykla mužům, kteří přicházeli a odcházeli, kdy se jim zachtělo, a v nichž i náznak sestavení časového plánu vyvolával bezednou úzkost. Jejich přitažlivost se zakládala na spontánnosti a nepředvídatelnosti, na určitém pocitu nebezpečí. Teď ale Miia rudla vždy při pomyslení na klidného a spolehlivého Mikaela. Co se s ní stalo? Souhlasila i se společnou cestou do Ikey. Takováhle manželská zkušenost pro ni byla úplně nová. Porovnávali praktičnost úložných systémů do ložnice a mezi ostatní páry, které dělaly totéž, naprosto zapadli. Lišili se jen tím, že se nehádali. Miia pozorovala ženy, které s pláštěm mučednic na bedrech tlačily uličkami nákupní vozík a pokřikovaly na muže, kteří kráčeli za nimi. Ženy hromadily do košíků všemožné krámy, od odpeckovávačů oliv po ohebná kuchyňská prkénka, ale když muž zlákala sada vrutů, v tu ránu se spustil pronikavý nářek. U pokladny pak ženy seřadily své uječené a rozjívené ratolesti do úhledného hloučku a vydaly se s nimi pro hotdogy a zmrzliny, než jejich manželé zaplatí nákup. Ale vypadali stejně jako Miia a Mikael. Miia a Mikael? No tohle – jména spolu souzněla, jako by je vyhledali v online programu *Jak se bude jmenovat vaše dítě?*

„Opravdu ti to sluší,“ pochwálil ji Mikael ve dveřích s šibalským výrazem ve tváři.

„Díky. Taky nevypadáš špatně.“ Miia si musela přiznat, že lichotky ji uvnitř potěšily. Isabella měla tedy nejspíš pravdu.

Mikael zajel s autem do podzemního parkoviště pod obchodním domem Stockmann. Centrum Helsinek už potemnělo a venku bylo jen pár lidí. Ulicemi vál podzimní vítr od moře a Mikael Miiu pevně objal. Miia zkoumala reakce kolemjdoucích. Docházelo jim, že jsou opravdový pár? Nebo že ona celou dobu bojuje s touhou vymanit se ze sevření, kterou vyvolávala překvapivá blízkost? K jejímu zklamání si jich nikdo zvláště nevšímal. Až na britského turistu, který na ni před hotelem Marski nenasytně hleděl. Podle délky její sukně pravděpodobně vyvozoval, že za svou náklonnost dostane na oplátku i něco jiného než jen lásku.

Mikael rezervoval stůl v restauraci Grill ve Švédském divadle a Miia si povšimla, že v šatech, které vybrala Isabella a v nichž připomíná černou klobásu, sem dokonale zapadá. Po první skleničce šampaňského se už cítila docela příjemně. Věděla, že je zábavná, a dokázala se smát i Mikaelovým historkám. Vyprávěl dlouhý příběh o kamarádovi, kterému se podařilo pomocí dálkového ovladače u sedadla nabourat do bezpečnostního systému letadla. Miia se rozesmála a postřehla, že si občas odhazuje vlasy a hledí mu upřeně do očí. Byl to správný chlap. Správný chlap. Bude to spolehlivý a milující manžel, pravá opora, pomyslela si, když dopíjela třetí sklenku. A panebože, jaký bude v posteli?

„Salát je pro dámu?“ zeptal se číšník a natahoval talíř k Miie.

„Ne, já mám steak.“

Miia zírala na talíře na stole. Teprve teď jí došlo, že si Mikael objednal salát. Muž si na veřejném místě objednal salát. Už jako náctiletá si pro sebe vytvořila systém včasného varování, podle nějž si opravdový chlap nedává salát, nepoužívá balzám na rty a nepije cider light. Najednou viděla Mikaela novými očima – když se podívala zblízka, ošklivě šilhal a jeho účes vypadal, jako by jím chtěl zakrýt začínající pleš. Miia mávla na číšníka a objednala si dvě deci červeného.

Nálada se opět povznesla, když na stůl dorazila káva a koňak. Miia si vzpomněla, že jí Isabella radila, aby se v pravidelných intervalech chodila překontrolovat v zrcadle. Odložila ubrousek na stůl, zamumlala cosi o přepudrování a odešla do suterénu. Cestou se jí otevřel pohled na zaplněnou barovou část restaurace. Miia se zastavila. Na baru seděl Antti s püllitrem v ruce. Hlasitě se smál a plácal po zádech muže, který seděl vedle něj. Pak se otočil směrem k restauraci a jejich pohledy se setkaly. Chabě se na něj usmála a rychle pokračovala na toaletu.

Když otvírala dveře kabinky, cítila, jak jí buší srdce v hrudi. Na toaletách nikdo nebyl a ona zamířila k poslední kabince. Ještě než ji stačila otevřít, ucítila na zadku čísi ruce. Ty stejné ruce ji zatlačily k zadní stěně kabinky, roztáhly jí nohy na obě strany mísy a vyhrnuly šaty k pasu. Opírala se o chladné kachličky a na šíji cítila kousání a tápaní dychtivých horoucích rtů. Na zadku zaznamenala silný tlak a uvědomila si, že vykřikla.

„Klid, jen klid,“ zašeptal jí Antti do ucha.

Slyšela, jak rozepíná zip, a ucítila, jak jí rukou odhrnuje kalhotky na stranu. Dlouhé a zručné prsty zabloudily do ní, uvědomila si, že úplně zvlhla. Prsty se pomalu přesunuly ven a našly klitoris. Hned nato do ní zajel jeho horký úd. Zatlačila

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.